

lertid i det foreliggende Tilfælde vurderet til Ejendomsskyld til 350 000 Kr., men ved Købet af Ejendommen betales der intet for dem. Nu vil det sikkert ved de Vurderinger, der foretages i Aar, vise sig, at disse forskellige Hovedbygninger i Gennemsnit vil blive ansat til meget lavere Værdi end den, de var ansat til i 1920. Vil man saa kræve, at de ikke des mindre skal svare $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af den Værdi, de havde i 1920, skønt de nu ingen Værdi har, vil dette efter min Mening være ganske uføreneligt med et Retfærdighedssynspunkt. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at forelægge et Lovforslag, der gaar ud paa, at ændre „1920“ til „sidst skete Jordvurdering.“

Hvis Ministeren vil gøre gældende, at man derved begaar en Uret overfor dem, der allerede har afløst, maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan forstaa dette, thi det, jeg beder Ministeren om, er at give dem, der er tilbage, akkurat samme Vilkaar som dem, der allerede har afløst, nemlig at det, der skal lægges til Grund, skal være den sidst skete Jordvurdering. De, der har faaet afløst siden 1920, har afløst efter den sidste ansatte Ejendomsskyldvurdering, og det, jeg beder den højtærede Minister foranledige, er, at de fremtidige Afløsninger sker paa akkurat samme Grundlag, saa der ikke er Tale om, at der sker en eller anden Uret, men alle kommer til at leve under samme Bestemmelser. Jeg kan ikke tænke mig, at noget Parti her i Rigsdagen vilde gøre dette Spørgsmaal til et politisk Spørgsmaal. Selve Jordværdien vil sikkert vise sig ved den Vurdering, der sker i Aar, at afvige meget lidt fra Jordvurderingen i 1920. Det er Bygningsværdierne, som vil vise sig ganske forandrede, men den Difference, der kan komme i de Beløb, som ifølge den Lov skal tilflyde Jordfonden, vil ikke blive saa stor, at man af den Grund skulde lade sig afskrække fra at gennemføre et Retfærdighedskrav. De faa Hundrede Tusind Kroner, det maaske i værste Fald kan komme til at dreje sig om, vilde jo meget let ad anden Vej kunne skaffes til Jordfonden, og det er efter min Opfattelse ganske nødvendigt ikke at føre det Plyndringssystem videre, som man ved denne Lovgivning har gennemført for enkelte Mennesker af vort Samfund. Jeg kan ikke

se, det skulde være nødvendigt yderligere at understrege det Præcedens, der er skabt ved den Lovgivning i 1919. Det kan i hvert Fald komme Samfundet meget dyrt at staa i Fremtiden.

Vi vedtog i sidste Rigsdagssamling en Færdselslov, som i det store og hele efterhaanden vil blive anerkendt for den gode Lov, den i Virkeligheden er, den gode Lov, vi i allerhøjeste Grad havde Trang til herhjemme. Men der er enkelte af Lovens Paragraffer, jeg gerne vil berøre, for derefter at fremsætte en Henstilling til den højtærede Justitsminister. Det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke har praktiseret Færdselslovens § 19 i Overensstemmelse med den Opfattelse, som ganske tydeligt gjorde sig gældende under Lovens Behandling paa Rigsdagen. Jeg skal med den højtærede Formands Sanktion tillade mig lige at oplæse, hvad der staar i Lovens § 19. Jeg skal gøre det meget kort. Der staar: „For Tilladelsen“ — altsaa til Kørsel med Rutebiler — „betales en aarlig, af Justitsministeriet efter Forhandling med vedkommende Amdsraad fastsat Afgift, der beregnes under Hensyn til Vognenes Passagerantal og den Vej længde, der befares.“ Dette har den højtærede Minister fortolket paa den Maade, at han ganske simpelt har godkendt alle de Indstillinger, der er kommet. Indenfor Udvalget var det aldeles ikke vor Opfattelse, at noget saadant skulde ske. Havde vi haft den mindste Anelse derom, havde vi sikkert garderet os derimod ved at indsætte noget mere bestemte Bestemmelser i denne Paragraf, saa man kunde opnaa den Ensartethed, som det hele Tiden var vor Mening at tilvejebringe paa dette Omraade, den Ensartethed, som udtrykkelig er pointeret i Paragraffens sidste Stykke: „Justitsministeren bemyndiges til efter Forhandling med Ministeren for offentlige Arbejder at paabyde ensartede Bestemmelser om de Krav, der stilles til Ruteautomobiler.“

Vi ønskede ikke alene Ensartethed med Hensyn til selve Kravet om Vognenes Indretning, men ogsaa med Hensyn til Vognenes hele Brug og med Hensyn til Reglerne for de Afgifter, der skulde kunne svares af disse Vogne. Men den er ikke tilvejebragt ved den Maade, hvorpaa Loven er praktiseret, og derfor vil det komme til at virke